

opusdei.org

Sviatok blahoslaveného Álvara (12. mája)

Rozjímanie na sviatok
blahoslaveného Álvara.
Navrhované témy sú: dôvera v
Božiu milosť; pokorná a
usmievavá vernosť v službe
druhým; blahoslavený Álvaro
bol dobrým pastierom.

12.05.2026

DNES si pripomíname liturgickú
spomienku blahoslaveného Álvara
del Portillo, ktorá sa dátumovo

zhoduje s výročím jeho prvého svätého prijímania, spolu s viac ako stovkou detí zo školy, kde študoval. Istý čas po tejto udalosti otec Álvaro spomínal, že aby sa riadne pripravil, išiel na spoveď a „vyšiel zo spovednice s veľkým pokojom a radosťou“^[1]. Od toho dňa pravidelne pristupoval k sviatosti zmierenia. Rovnako po prvom prijatí Pána v Eucharistii pokračoval v účasti na svätej Omši niekoľko dní v týždni v škole Pilar.

Jednoduchá zbožnosť tohto dieťaťa nevzbudzovala vo vtedajšom prostredí pozornosť, ale o to pôsobivejšie je vidieť, že blahoslavený Álvaro si vo svojom srdci vždy uchovával živú, vďačnú a rastúcu lásku k sviatostiam zmierenia a Eucharistie. Napríklad v roku 1983 sa zveril skupine ľudí: „Šesťdesiatdva alebo šesťdesiattri rokov prijímam každý deň a je to ako Božie pohladenie“^[2]. A v septembri

1993 počas rodinného stretnutia odpovedal na otázku, aké boli jeho doterajšie najväčšie radosti: „Mojou najväčšou radosťou, syn môj, je prijímať Božiu milosť: zakaždým, keď mi náš Pán odpúšťa pri spovedi, zakaždým, keď ku mne prichádza vo svätom prijímaní“^[3].

Hoci bol človekom veľkých ľudských kvalít, blahoslavený Álvaro „vedel, že Božia milosť môže v jeho živote urobiť oveľa viac, než si bol schopný predstaviť“^[4]. Z tohto dôvodu často opakoval strelnú modlitbu, ktorá odhaľuje jeho dôveru v Božiu moc: „Ďakujem, prepáč, pomáhaj mi viac“. „Sú to slová, ktoré vyjadrujú vďačnosť za to, čo si nezaslúžime, uznanie vlastnej slabosti a prosbu o silu potrebnú na dosiahnutie najväčšieho šťastia, ktorým je spojenie s Bohom. Patria medzi prvé slová, ktoré matky učia svoje malé deti. Prosme Boha o srdce detí, ktoré

vedia, že bez otcovej pomoci sú skutočne bezmocné“^[5].

7. JÚL 1935 bol rozhodujúcim dňom v živote otca Álvara. V ten deň sa po niekoľkých hodinách duchovnej obnovy rozhodol odovzdať sa Bohu v Opus Dei. Teda začal cestu vernosti: „nespochybniteľnej vernosti predovšetkým Bohu v pohotovom a veľkodušnom plnení jeho vôle; vernosti Cirkvi a pápežovi; vernosti kňazstvu; vernosti kresťanskému povolaniu v každom okamihu a v každej životnej situácii“^[6]. Spočiatku Pán odmenil pohotovosť jeho odpovede na povolanie tým, že mu dal pocítiť prekypujúcu vnútornú radosť a nadšenie. Rýchlo, spolu s duchovným rastom, sa táto radosť stala reflexívnejšou a hlbšou: citlivé nadšenie ustúpilo zrelosti a pevnej istote, založenej na dôvere v Boha. V

priebehu niekoľkých rokov nadobudol správnu vyrovnanosť, aby sa stal nenahraditeľnou oporou zakladateľa Diela a neskôr aj jeho prvým nástupcom.

„Ak sa ma pýtate: *Bol niekedy hrdinský?*“ povedal svätý Josemaría, keď hovoril o blahoslavenom Álvarovi, „odpoviem vám: áno, mnohokrát bol hrdinský, mnohokrát; s hrdinstvom, ktoré sa zdá byť obyčajné. Chcel by som, aby ste ho napodobňovali v mnohých veciach, ale predovšetkým vo vernosti. Za tie dlhé roky svojho povolania mal veľa príležitostí, ľudsky povedané, aby sa nahneval, aby sa rozčúlil, aby bol nelojálny; a vždy mal neprekonateľný úsmev a vernosť“^[7].

Pán od každého z nás očakáva, že budeme verní evanjeliu, ženy a muži viery, ktorí vnášajú nadprirodzený pohľad do všetkých oblastí ľudskej existencie: v rodine, v priateľstve, v

práci alebo v spolupráci s inými pri uskutočňovaní apoštolských iniciatív. Sme povolaní pestovať usmievavú vernosť, ktorá je ovocím pokory, jednoduchosti, pokoja a vyrovnanosti, ako sú tie, ktoré naplňali srdce blahoslaveného Álvara a ktoré on, aj bez toho, aby to zamýšľal, odovzdával ľuďom okolo seba.

V tento sviatočný deň môžeme na príhovor otca Álvara prosiť Boha, aby do našich srdc vstúpil „tie isté city, aké mal Kristus Ježiš“ (Flp 2, 5). Takto sa naša vernosť prejaví v postoji, ktorý je vždy ústretový a chápaný, v službe druhým, ktorá nás okrem iného povedie k tomu, aby sme sa s mnohými ľuďmi podelili o dary, ktoré sme dostali od Pána.

15. SEPTEMBRA 1975 bol otec Álvaro vymenovaný za nástupcu svätého Josemaríu. Pápež Ján Pavol II 28. novembra 1982 ustanovil Opus Dei za osobnú Prelatúru a vymenoval ho za preláta. V roku 1991 mu udelil biskupské svätenie. Počas takmer dvadsiaticich rokov, ktoré strávil na čele Diela, bol blahoslavený Álvaro „verným a múdрым správcom“ (Lk 12, 42), ktorý sa úplne oddal poslaniu, ktoré mu zveril Boh, a žil cnosťami dobrého pastiera. „Vždy sa snažil viesť duše k večnému životu, ukazujúc - aj svojim duchovným a ľudským zápasom o kráčanie s Majstrom - cestu, ktorá vedie k svätosti; myslel nielen na veriacich Prelatúry, ale aj na mnohých ľudí, ktorí ho žiadali o radu alebo slová povzbudenia pre svoj duchovný život alebo pre spoločenstvo, ku ktorému patrili. Otec Álvaro všetkým ponúkal svoju modlitbu a svoju ľudskú a duchovnú múdrosť, mysliac na dobro duší a Cirkvi (...) Koľko sa modlil,

prosiac Pána o svetlo, aby vedel, ako viesť svoje vlastné stádo a ľudí, ktorí za ním prichádzali!“^[8].

Ako sa zdôraznilo pri príležitosti jeho blahorečenia: „Osobitne vynikala jeho láska k Cirkvi, Kristovej neveste, ktorej slúžil srdcom zbaveným svetských záujmov, vzdialeným od nezhôd, ústretovým voči všetkým a vždy hľadajúcim v druhých to pozitívne, čo spája, čo buduje. Nikdy sa nestážoval ani nekritizoval, dokonca ani v obzvlášť ťažkých chvíľach, ale ako sa naučil od svätého Josemaríu, vždy reagoval modlitbou, odpustením, pochopením a úprimnou láskou“^[9].

Môžeme prosiť našu nebeskú Matku, aby nám od nášho Pána vyprosila stále intenzívnejšiu lásku k dušiam, k Cirkvi a k pápežovi. Túžba vždy rásť v tejto láske bola hlboko zakorenená v srdci blahoslaveného Álvara, ktorý sa s jednoduchosťou a oddanosťou

modlil k nej počas púte do fatimskej svätyne: „Viem, že nás vždy vypočuješ, ale aj tak sme prišli z Ríma, aby sme ti povedali to, čo už vieš: že ťa milujeme, ale chceme ťa milovať viac. Pomôž nám slúžiť Cirkvi tak, ako ona chce, aby sa jej slúžilo: celým srdcom, s absolútnou odovzdanosťou, s vernosťou a lojalitou“^[10].

[1] Javier Medina Bayo, *Álvaro del Portillo. Un hombre fiel*, Rialp, Madrid, 2012, s. 45.

[2] *Ibid.*

[3] Blahoslavený Álvaro, *Poznámky z rodinného stretnutia*, 15-IX-1993.

[4] Fernando Ocáriz, *Homília*, 11-V-2019.

[5] *Ibid.*

[6] _____ Kongregácia pre kauzy svätých, *Dekrét o hrdinských cnostiach Božieho služobníka Álvara del Portilla*, 28-VI-2012.

[7] _____ Svätý Josemaría, *Poznámky z rodinného stretnutia*, 11-III-1973.

[8] _____ Javier Echevarría, *Homília*, 13-V-2016.

[9] _____ František, *List prelátovi Opus Dei pri príležitosti blahorečenia Álvara del Portillo*, 16-VI-2014.

[10] _____ Blahoslavený Álvaro, *Modlitba pred Pannou Máriou Fatimskou*, 25-I-1989.

.....